

THORSTEN JONSSON

Vinterstycke

Ur *Fly till vatten och morgon* (1941)

Innan samtalet kom var han nyfiken på hur Filipsson skulle låta nu. Han drack kaffe medan han väntade, och läste Länstidningen. Efter en kvart kom det. Han hade beställt budskickning.

– Det är klart herr Filipsson i Kwickträsk, sa telefonisten.

– Ja tack. Hallå! sa han.

Det knäppte i luren och han hörde en annan kvinnoröst, och en mansröst som sa:

– Jaha.

– Hallå! sa han och han hörde suset som om linjen var klar, men ingen svarade. Hallå-allå! sa han. Han satt med telefonluren i vänster hand, och medan han väntade på svar och ropade hallå emellanåt, lade han ifrån sig pennan bredvid anteckningsblocket och slog i en ny kopp kaffe och spillde en fläck som bredde ut sig svartgrön över det gröna läskpapperet. Han ställde ifrån sig kannan på den klirrande brickan.

– Hallå! sa han. Hallå! Hela tiden hade han en känsla av att Filipsson stod i andra ändan och hörde på honom och inte svarade.

PDF från Litteraturbankens sidor om Shared Reading:

<https://lb.se/bibliotekariesidor/shared-reading/>

Texten är hämtad ur *Fly till vatten och morgon* (1941):

<https://lb.se/f/JonssonT/t/FlyTillVattenOchMorgon/sida/7/etext>

Han lade på luren och ringde.

– Jo, fröken, sa han. Jag får inget svar i Kwickträsk.

– Det var märkvärdigt, de svarade nyss.

Det kom en signal i örat på honom, och när han höll luren ifrån sig hörde han metalliskt en mansröst som sa:

– Jaa.

– Är det Filipsson? frågade han och satte luren till örat.

– Jaa.

– Det är fjärdingsman Borg i Stortärnan, sa han och tog upp pennan. Han väntade ett ögonblick på att Filipsson skulle svara något och sedan fortsatte han:

Filipsson förstår väl vad det är fråga om?

– Nää, hörde han lågt och mycket långt borta.

– Det gör Filipsson säkert.

Det vart tyst. Rösten svarade långsamt.

– Är det skatten?

– Det är väl Georg Filipsson den yngre i Kwickträsk? frågade fjärdingsmannen.

– Jaa, kom det långsamt, på stort avstånd.

– Men Filipsson förstår väl att det är de fyra månaderna. Vi måste göra bort dem nu. Det förstår väl Filipsson?

– Jaa?

– Det är bäst att jag kommer upp till Kwickträsk och hämtar Filipsson. Vi säger att jag kommer i morron.

– Nää, det går int.

– Varför inte det då? Har Filipsson satt i gång med ett nytt brännvinskok så att Filipsson inte kommer ifrån?

– Nää.

– *Två perioder*, avbröt telefonisten.

– Hallå, fröken, det är omöjligt, sa fjärdingsmannen.

Det dröjde så länge innan jag fick svar.

– *Varsågodochfortsätt*, sa flickrösten.

– Vi säger att jag kommer i morron, sa fjärdingsmannen. Hallå?

– Nää.

– Varför det då?

– Jag sku betala skatten först.

– Ja, Filipsson är ju efter med skatten också.

– Jag har fordringar. Jag ska indriva fordringar.

– Det tar väl inte så lång tid? Det är väl folk i trakten?

– Ja, det är Gustafsson här i byn, och smen, och på Långmon ...

– Ja, det är bra, avbröt fjärdingsmannen. Men det där hinner Filipsson i dag och i morrn. Jag kommer på fredag.

– Det går nog int.

– Resonera inte nu, Filipsson. Nu har jag varit tillmötesgående nog. Jag kommer på fredag med morrontåget, och då ska Filipsson vara hemma. Nu talar vi inte mer om det. Kom ihåg att vara hemma nu. Och försök inte krångla. Adjö.

Det kom inget svar. Han satt en stund och väntade. Han hörde inte när den andre lade på luren. Han kände sig inte övertygad om att det var Filipsson själv han talat med.

Sedan han lagt på luren ringde det igen, och telefonisten frågade:

– Var samtalet slut?

– Ja, sa han och lade på luren och ringde av.

Det är klart att det var han, tänkte han.

Fjärdingsmannen beställde ett samtal med landsfiskalen i municipalsamhället. Medan han väntade drack han en kopp kaffe till. Det hade blivit kallt. När han lyfte upp luren för att ringa till kaféet och säga att de fick hämta brickan, kom samtalet.

Morgontåget fredag,

ritade han på anteckningsblocket medan han talade om att han skulle resa upp till Kwickträsk efter Filipsson och följa med honom ner till kronohäktet i Tärneå.

– Det är bra. Men akta sig, sa landsfiskalen med sin hopknipta näsröst. Filipsson vet man inte var man har.

– Jag tror inte det är nån fara. Han är inte stursk. Han är mera rådvill än stursk.

Rådvill än stursk,

ritade han på anteckningsblocket medan landsfiskalen sa:

– Jaja. Ja, på lördag måste vi fara upp och hålla förhör om renhistorien. Jag hade tänkt att vi skulle fara bägge två.

– Jaha, sa fjärdingsmannen. Jag kommer på lördag med morrontåget från Tärneå.

*

När fjärdingsmannen klev ner på perrongen i Kwickträsk kändes kylan enbart frisk efter värmen i kupén, som kväljt honom med sin lukt av het värmeledning, yllekläder och ruttnande apelsinskal. Han stod på perrongens hårdtrampade snö med sin korta fårskinnspäls uppknäppt och kände kall luft krypa in

kring kroppen och från bägge hållen mötas i ryggen, mellan axlarna under kavajen. Han knäppte igen pälsen och tog på sig handsken. Under tiden frustade loket ett ångmoln underifrån ut över snön. Det lade sig vitt och ulligt som ett stort bolster på perrongen, krympte snabbt i kölden och försvann i små tunna strimmor.

Fjärdingsmannen var ensam som steg av i Kvikträsk. Han gick knarrande genom snön och ekande genom den tomma bruna väntsalen, sparkade av snön från skorna där inne och gick ut i snön igen på andra sidan stationshuset. Bakom sig hörde han tåget flåsa och börja sätta sig i rörelse.

Filipsson bodde i ett vitt tvåvåningshus i backen ovanför samhället; men innan han gick dit skulle han hälsa på en gammal bekant, en chaufför som hade ett hus snett över den lilla öppna platsen framför järnvägsstationen. Det skrek av kyla under skorna medan han gick på vägen med de gula och fransiga fördjupningarna av hästspilling. Medspår blänkte frusna och glansiga mellan snökedjornas länkmönster, och vid sidan av vägen gick ett skidspår som två breda sidenband över snöytans grova vita ylle.

Lundberg var hemma; han satt vid köksbordet och åt. Det luktade bak i köket, och när man kom utifrån kylan kändes den varma brödlukten som en mjuk bastuvärme.

– Storfrämmande, sa Lundberg och stack gaffeln under potatismoset och en halv köttbulle. Är det fortkörning nu igen? sa han och skrattade.

Hans fru kom in från gården, blommig av kölden, i vitt förkläde. Hon hade en vedbörda på armen.

– Har du nå ärende? frågade hon medan hon böjde knä vid spisen och staplade in vaden i rummet under ugnen. Det är väl inte så bråttom att du inte hinner dricka kaffe.

– Nog hinner jag det.

– Ja, jag har nybakat, sa hon.

– Det luktar gott, sa Borg. Jag är här för att få Filipsson med mig.

– Jaså, sa hon. Dom säger han ska ha blivit så konstig sedan han vart fälld vid tinget.

– Det är väl av att gå och vänta på fängelse, sa fjärdingsmannen. Det är inget ovanligt. Fyra månader är inte så lite. Det är mest innan det är gjort.

– Ja, det är nästan synd om honom också, sa Elna.

– Inte fan, sa Lundberg. Han fick väl sköta sig.

Han skalade tallriken blank med den mjuka kniven.

– Jag går med dig dit upp, sa han och slickade av kniven.

– Behövs inte.

– Nej, men jag kan ju gå ändå.

– Kom ihåg att du har körning klockan tre, sa Elna.

– Det är långt dit. Så lång stund tar det inte.

– Nej, han ska med tåget halv tre, sa Borg.

Kölden tog krympande emot dem när de öppnade förstudörren. På vägen gnällde snön under skosulorna, och hovavtrycken låg frusna till klumpar.

– Jag tyckte inte det var nån idé att ta bilen när det var så kort, sa Lundberg. Hör du, den där Filipsson, det kanske inte blir lätt.

– Hur så då?

– Han har bössa.

– Bössa har du med. Det är inget märkvärdigt.

– Han fick skott i går.

– Hur vet du det?

– Jag hörde det av pojkarna på sågen. Han hade fått av dem.

– Det var lyckat, sa Borg. Vem hade bett dem om det?

– Han skulle ut och jaga hare, hade han sagt. Det är bara hagelbössa han har. Men ändå.

Filipssons hus syntes på långt håll. Det låg en bit uppe i sluttningen med en glänta nedanför, och övre delen av det vita huset avtecknade sig mot granskogen. Nedre våningen var grå mot snön.

– Bor han kvar en trappa upp? frågade fjärdingsmannen. Han drog ner fårskinnsmössan djupare över huvudet och petade in öronen under den med handskpekfingret.

– Ja.

– Har han några hyresgäster nu då? Borg stoppade händerna i fickorna. I högra fickan hade han pistolen.

– Nej, han har inte fått några sen han vart fälld.

De gick över gården och upp på bron, och fjärdingsmannen tog i ytterdörrens mässingshandtag. Dörren var låst. Handsken var varm av fickan och handtaget ville fastna. Han bultade på dörren, hårt så att rutorna skakade.

Sedan väntade de en stund. Inifrån huset hördes inte ett ljud, och de såg ingenting genom glaset med det rödrutiga papperet klistrat flagnande på insidan av rutan. De bultade på dörren igen; sedan stod de och

väntade. Lundberg stampade i golvet på förstubron så att isen frasade i springorna.

– Skorna är för trånga för den här kylan, sa han. Det går in bara ett par yllestrumpor.

– Kör du med så lite på fötterna?

– Det är varmt från motorn.

– Tror du han är hemma? frågade fjärdingsmannen. Jag ringde och varskodde honom i förrgård.

– Ger mig fan på att han är hemma, sa Lundberg.

De gick ut på gårdsplanen och tittade och försökte se in genom fönstren. På nedre botten var rutorna kalla och klara. I den tunna skaren som de sjönk igenom så att strumporna blev snöiga gick de runt huset och såg att alla rummen där nere var tomma, med mörkare rektanglar efter möblerna på tapeterna. Alla dörrar stod öppna, och när de var vid husets framsida igen såg de tvärsigenom huset granskogen stå i snön i backen bakom. Det låg frost på golvet, i vrårna så tjockt att tiljorna inte syntes.

Fönstren i övre våningen var överfrusna. Medan de stod ute på gårdsplanen upptäckte de att det kom rök ur skorstenen. Den steg vitgrå rakt upp.

– Se på fan, sa Borg.

– När vi kom rök det inte, sa Lundberg. Det tittade jag efter om.

– Jag med, sa Borg.

De stod där och funderade och trampade en stund. Andedräkten kom vitskyig ur munnen på dem. Frost lög bred över kragen på Borgs fårskinns päls.

– Jag undrar, en sån här päls den håller väl för en hagelsvärm, sa Borg.

- Ja, inte på nära håll.
- Nej, och man får akta ögonen förstås. Om man skulle ta stegen och gå upp och titta genom fönstret.
- Nej, låt bli det.
- Vilket rum brukar han hålla till i?
- I köket till vänster ligger han.
- Hjälp mig med stegen då. Men vi ska försöka inte göra så mycket oväsen.

De trampade i spåren med de vassa skarkanterna som de gjort när de gått runt huset. Stegen stod rest mot gaveln. Borg ställde sig under den och Lundberg på utsidan. Han högg tag i stegpinnen mittför bröstet och stötte emot med fötterna, och de hjälptes åt att rita stegen rätt upp. Medan Borg höll emot gick Lundberg baklänges ut över gården och tog emot stegen, pinne efter pinne. Sedan bar de den, lång och obekvämt, fram till fönstret mot gårdsplanen och reste den försiktigt så att den inte skulle dunka i väggen.

Den stod stadigt i snön, och fjärdingsmannen klättrade upp. När det var en pinne kvar innan han med huvudet nådde upp i höjd med fönsterblecket stannade han. Sedan sträckte han försiktigt på kroppen och böjde sig åt vänster. Det låg en tjock isvall längs fönstrets nedre kant och över rutorna satt isblommorna som pressade ormbunkar i täta lager ovanpå varann. Han lyfte hastigt upp handen och skuggade med handsken och kunde ändå inte se in; men han visste att han syntes inifrån, och han klev ner på den nedre stegpinnen igen. Han stod tyst och lyssnade men hörde ingenting inifrån. Sedan ropade han:

- Filipsson! Är Filipsson inne. Kom ner och öppna.

Han tittade ner på Lundberg och såg honom stå med huvudet uppåtvänt och högra handen på stegpinnen.

– Filipsson! ropade han. Hör Filipsson ingenting?

Han funderade på att slå sönder fönstret.

Nej, då får han bara nånting att sikta genom. Han klättrade ner. Lundberg tog emot honom.

– Nu slår vi in förstudörren, sa fjärdingsmannen.

De gick upp på bron, och han tog upp pistolen ur fickan.

– Flytta på dig. Han dängde till rutan med kolven.

Det vart ett litet hål och långa sprickor, men det sega papperet på insidan höll ihop rutan. Han slog två hål till och rutan föll ut i skärvor som skrapade upp vita rispor över handsken. Han stack in handen. Nyckeln satt i på insidan och han låste upp dörren.

De gick in bägge två och stannade i förstugan och lyssnade. I trappan var frostkristaller strödda över träet, och järnskoningarna längst ut på trappstegen låg överfrusna av långa korniga frostvallar.

– Jag kan ställa mig ute på gården och hålla ett öga på fönstret om du vill, sa Lundberg.

– Stå på bron så kommer han inte åt dig om han skulle ha lust.

– Ja, men nu måste han väl ha förstånd att öppna, sa Lundberg och gick ut på bron. Jag begriper inte varför han inte öppnar, sa han där ute, och Borg såg andedräkten av hans ord komma vit genom dörröppningen och ögonblickligen försvinna i luften.

– Han är väl rädd, sa fjärdingsmannen och började gå uppför trappan. Filipsson är väl rädd, tänkte han medan han gick uppför. Han är rädd.

Han stannade när han hade huvudet i jämnhöjd med golvet. Närmast dörren var golvet fuktigt av nysmält snö. Om han har haft dörren öppen och stått och lyssnat på oss, tänkte Borg. Han ropade:

– Filipsson! Det är fjärdingsman. Jag kommer för att hämta Filipsson. Han stod och lyssnade en stund och det kändes långsamt som i en dröm om överksamhet att inte höra ett ljud inifrån. Filipsson, ropade han. Öppna nu, annars spränger jag dörrn.

Han hörde bara Lundberg som stod ute på bron och stampade värmen i fötterna. Han fortsatte uppför trappan, tyst. Där uppe ställde han sig vid dörrposten med örat mot springan. Han tyckte sig urskilja häftiga andetag men hörde också sin egen andning. Han stod med vänstra handen om dörrposten och med tummen utspärrad, och han klämde in örat i tumgreppet. Dörren var kall mot kinden. Han hörde andetag.

– Filipsson! ropade han högt och sparkade hårt till den nedre dörrspegeln. I samma ögonblick som han såg dörren träfjädrande ge efter en aning, smäll ett skott där inne, och han hörde det som en häftig stöt, olik ett skott ute i det fria. Han kastade sig omkull på golvet och masade sig på mage ner i trappan.

När han kom i skydd under det översta trappsteget kände han något i vänstra långfingret som om han fått en sticka i det. Ytterst i spetsen av handskfingret var två små hål. Han tog av sig handsken och tittade. Ett hagel hade dragit upp en rispa över fingertoppen och gjort ett

halvrunt jack i kanten av nageln. När han fått av sig handsken hörde han Lundbergs röst orolig:

– Hur gick det?

– Tyst, svarade han lågt, och när han kom ner i trappan viskade han: Det tog bara ytterst i fingertoppen.

Han tittade upp mot dörren och såg hagelhål i väggen, några stycken i en klunga intill dörrposten. Genom dörren och dörrposten hade det inte gått; men väggen var tydligen bara av spåntbräder. Han satte på sig handsken igen.

Nere i trappan hittade han några svarta hagel.

– Vad ska vi göra nu? frågade Lundberg.

– Vill du stanna här? sa fjärdingsmannen. Jag ska gå ner och ringa till landsfiskalen. Var finns närmaste telefon?

– Hos kronojägar Palm. Det är bara ett par hundra meter. Gula huset till vänster.

– Jag vet var det är, sa Borg. Vill du stanna här då?

– Ja då för fan, sa Lundberg.

Medan fjärdingsmannen gick över gårdsplanen väntade han att få hagelsvärmen i ryggen och tänkte: Pälsen håller säkert; och han drog ner skinnmössan bak i halsen.

Inne hos kronojägarn beställde han ilsamtal, och medan han stod med luren för örat och väntade, tog han kronojägarn i hand och hälsade ordentligt och förklarade vad det var.

– Jag ska gå och försöka tala med honom jag, sa Palm. Vi har vuri grannar i två år. Mig känn han.

– Ja, man kan ju försöka ... *Hallå*, det är fjärdingsman Borg, avbröt han sig när samtalet kom.

Filipsson, sa han. Han börjar skjuta nu. Han har en hagelbössa.

– Ja, var det inte det jag sa, hörde han landsfiskalens nasala röst i telefonluren.

– Jo, jag skulle bara tala om att jag tillgriper våld nu, sa Borg.

– Behöver fjärdingsman hjälp?

– Nej, jag har hjälp här. Det går nog bra. Men jag måste tillgripa våld nu.

– Ja, var försiktig, sa landsfiskalen långt uppe i näsan.

– Nog är jag försiktig. Jag får göra som jag vill då?

– Ja. Men var försiktig med honom också.

– Jag ska försöka. Adjö då. Han lade på luren, ringde upp igen och bad telefonisten debitera samtalet på hans nummer.

– Det var ju helvittes det här, sa kronojägarn när de kom ut. Han spottade brunt i snön, stannade och sparkade över det. Jag har sett på honom att det skulle gå oppi skorsten för honom.

– Hur så då?

– Så länge han brände gick det väl an men sen han hade sluta och vurti fälld vart det värre.

– Jaså, kronojägarn visste om sedan länge att han brände? Att inte kronojägarn anmälde honom då?

– Häh! sa kronojägarn och tittade ner på fjärdingsmannen som verkade liten och spenslig bredvid honom. Kronojägarn slog upp den höga kragen på sin vargskinnspäls upp över öronen och sa: Jag fröste bägge örona i förfjol, och sen tål jag inte frysa om örona. Men

händerna frys jag aldrig om, sa han och höll upp labbama.

– Men hur är det med Filipsson då? frågade fjärdingsmannen.

– Han är som han är han, sa kronojägarn.

Kronojägarn gick före in genom grinden till Filipssons gård, och Borg såg honom bakifrån röra sig inuti sin stora päls, dold från hjässan och ner till skaften på kängskorna. Han går omkring som i en armerad kiosk, tänkte Borg.

– Nu stanna jag nedanför fönstret och resonera med honom, sa kronojägarn. Så kan fjärdingskarln gå oppi trappa och vänta tills han öppna.

Borg gick uppför trappan. När han kom med huvudet i jämnhöjd med golvet började han krypa försiktigt, men innan han hunnit upp hejdade han sig och vände om ner igen. Han sa till Lundberg som stod kvar ute på bron:

– Vet du om det är en dubbelpipig bössa han har?

– Nej, det är en enkel.

– Jaså. Och han ropade lågt: Kronojägarn, vänta ett tag. Vedboden, är det den där dörren? pekade han.

– Ja.

Borg sprang över gården. Utanför vedboden var snön av dörren undanrakad i en kvartscirkel, och han öppnade och gick in och hämtade yxan som satt fasthuggen i kubben. När han var på väg tillbaka över gården hade han lust att hålla yxan för ansiktet, men han vågade inte för kronojägarns skull, som stod mitt på gården utan att söka skydd. Han hörde kronojägarn fråga med sin kraftiga röst:

– Hör du Lundberg. Frys du?

– Bara om fötterna, svarade Lundberg medan fjärdingsmannen gick förbi honom över bron.

Borg gick en bit uppför trappan och kröp sedan fram till dörren. Han tog upp pistolen ur fickan och lade den bredvid sig på golvet. Sedan låg han med yxan i handen och väntade. Han hörde kronojägarns röst utifrån gården: ”Hör du Filipsson.” Vad kronojägarn sedan sa hörde han inte men han lyssnade på det sträva målföret. Plötsligt kände han medan han låg stilla den söthärskena mäsklukten genom dörren, och han tänkte: Det var klart! och hörde samtidigt mjuka steg i strumplästen gå över golvet där inne. Han låg på spänn, och han hörde hur fönstret öppnades: klisterremsorna revs sprakande från innanfönstret, ljud av hakarna som öppnades och papper sprakade i ytterfönstret. Han hann känna lättnad över att Filipsson gett upp och sedan small skottet. Ögonblicket efteråt stod han på knä, och med yxhammaren klämde han till den nedre dörrspegeln av alla krafter. Den åkte in i rummet som på gångjärn. Han kröp ihop med pistolen i handen och osäkrade med handsktummen som först inte ville gripa tag i den lilla haken, och när han såg in i rummet hade han mitt framför sig benen i mörka byxor och grå strumpor, och framför hängde hagelbössans pipa ner med mynningen ångande medan han där inne laddade om. Han låg hopkurad på knä och tog noggrant sikte och sköt honom i högra benet, mittpå skenbenet så att det måste splittras; och han såg benen ta steg mot dörren men i andra steget vek sig högerbenet och han där inne sjönk ner på knä.

Borg reste sig upp och tog yxan i bägge händerna. Med yxhammarn slog han in den vänstra av de båda övre dörrspeglarna. Träsplittror föll in i rummet och genom den flisiga öppningen såg han Filipsson ligga framstupa på golvet där inne. Han trädde in armen och låste upp inifrån, sparkade upp dörren och kastade sig över den liggande mannen. Han högg tag i axlarna på honom och vände honom på rygg, och när han satt grensle över bröstet hade han kroppen alldeles stilla under sig, men han ville inte att det skulle vara slut. Han böjde sig fram och tog med bägge händerna tag om öronen på honom och ville att de slutna ögonen skulle öppna sig och ansiktet dra ihop sig till motstånd, så att han fick hålla om öronen hårt och lyfta och dunka hans huvud i golvet. Men kroppen låg alldeles stilla under honom och han satt kvar tills han kände att det började rycka krampaktigt i magen och bröstet på den liggande. Då reste han sig upp och ställde sig på knä bredvid honom. Den liggande vred huvudet åt sidan och ur den öppna munnen kom uppkastningarna gulaktiga med små skära korvbitar och mäsklukt. Borg tog honom om pannan och förde undan huvudet från uppkastningarna på golvet, och det kom mycket så att han måste flytta också på den liggandes överkropp. Vid sidan av mannen låg hagelgeväret som en böjd knäled. En hagelpatron satt mässingsblank med kopparröd knallhatt i det grovkalibriga loppet.

De båda andras steg kom uppför trappan. Han reste på sig och stod och såg ner på den liggande mannen. Den grå högskaftade strumpan var blodsvärtad.

– Hur gick det? frågade Lundberg och stod i dörren.

- Du ser själv.
- Du då?
- Det vart ingenting. Hur gick det med

kronojägarn?

– Han hitta int åv, svarade Palm och stod ovanför den liggande mannen, lurvig och grovt jämntjock i sin päls.

- Ja. Nu är han spak, sa fjärdingsmannen.

De andra tittade upp bägge två och såg på honom, och när han hörde vad han sagt skämdes han.

Han gick omkring i rummet och tittade. Den korta gustavianska sängen stod obäddad med mörka lakan. Spisen var puderskär ovanpå av att ha eldats hårt men aldrig svärtats. Bredvid spisen stod en tjuguliters mjölkhämtare. Han behövde bara hålla huvudet ovanför den för att känna mäsklukten stark. På bordet låg en halv falukorv och en slidkniv.

– Vi får lov att lägga om honom på något sätt, hörde han Lundbergs röst, och utan att vända sig om svarade han:

– Vira filten kring benet. Det är nog inte bra att det kommer kyla i såret. Du Lundberg får vara snäll och köra oss till stationen, och om kronojägarn ville vara hygglig och ringa till syster Hilma och be henne komma ner till stationen med förbandsgrejor, så lägger vi ett första förband i väntsalen. Det blir bäst.

- Jaha ja, sa kronojägarn och gick mot dörren.

– Kronojägarn, ropade Borg och vände sig om, tack så mycket för hjälpen om vi inte träffas innan jag far.

Kronojägarn svarade ingenting och Borg såg honom försvinna skinnlurvig utför trappan. Han stod kvar vid

bordet och såg Lundberg arbeta med filten och benet. Han hade ingen lust att göra något. Han hade inte lust att torka upp på golvet. Han hörde den liggande andas tungt. Sedan gick han bort och stängde fönstret.

– Ska du ha hjälp? frågade han med ryggen vänd mot rummet.

– Nej, det går bra.

Det kändes kallt där inne även sedan han stängt dörren, och han gick fram och tillbaka över golvet en stund. Filipssons högra ben låg på golvet i ett tjockt filtpaket. Borg gick fram till bordet igen.

– Du var en fan att skjuta också, hörde han Lundberg säga.

Han svarade ingenting. På bordet låg en veckotidning med seriesidan uppslagen. Han höll upp den och tittade på den i den vita dagern som kom in genom de nerisade fönstren. I marginalen nedtill stod skrivet med ojämna tryckbokstäver:

NU KOMMER DOM NU SKA DOM FÅ SI PÅ
DJÄVLARS.

Och efteråt med barnslig skrivstil som gick runt hörnet och fortsatte uppför marginalen och gick runt hörnet och kröp upp och nervänd över den övre marginalen och fortsatte runt hörnet utför, präntad med trubbig anilinpenna vätt i munnen:

*Karl Filipsson, Kvickträsk, Stortärnans socken,
Västerbottens län, Sverige, Skandinavien, Europa,
Världen, Himmlakropen Jorden.*